

Με ρωτάνε, γιατί τόσο συχνά ασχολούμαι με την Ελληνική Κοινότητα Μείζονος Μόντρεαλ; Καθόλα εύλογη η απορία. Ο λόγος συγκεκριμένος και έχει να κάνει με τις υπηρεσίες που προσφέρει ο οργανισμός.

Τα σχολεία, οι εκκλησίες, τα κοινωνικά τμήματά είναι υπηρεσίες ζωτικής σημασίας για έναν μεγάλο αριθμό συμπαροίκων.

Η ΕΚΜΜ, θεωρητικά τουλάχιστον, είναι ένα μη κερδοσκοπικό ίδρυμα, το οποίο μέσω των προγραμμάτων παροχής επιχορηγήσεων καλείται να εξυπηρετεί τα μέλη του, χωρίς διακρίσεις, υστεροβουλία και ανταλλάγματα. Συμβαίνει όμως κάτι τέτοιο;

Τα τελευταία χρόνια, κυρίως λόγω της καθολικής απομάκρυνσης των μελών, η κοινότητα έχει μετατραπεί σ' ένα ιδιωτικό κλαμπ κατευθυνόμενο από «εθελοντές» υπεροπτικής και αλαζονικής συχνά συμπεριφοράς, άμετρου αυταρχισμού, με όλες τις συνεπαγόμενες επιπτώσεις.

Έρμαιο των επιθυμιών της εκάστοτε διοίκησης, η κοινοτική περιουσία συρρικνώνεται, οι υπηρεσίες υπολειπονται, τα χρέη σκαρφαλώνουν στα ύψη...

Προσκολλημένη σε ένα υπεραινώνιο καταστατικό, αναζητά συνεχώς την ταυτότητά της. Τι άραγε εκπροσωπεί; Την εκκλησία μήπως; Υπάρχει Αρχιεπισκοπή και ο προκαθήμενος είναι το σημαντικότερο όργανο στην εκτέλεση αυτής της αποστολής. Εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια στοιχίζουν οι εκκλησίες σε συντήρηση και προσωπικό, με ένα ποίμνιο πού όλο και λιγοστεύει λόγω ηλικίας. Εκατομμύρια εξ άλλου ξοδεύονται ανεξέλεγκτα σε αποκαταστάσεις κατεστραμμένων ναών λατρείας. Πάνω από πέντε εκατομμύρια υπολογίζεται το μέχρι στιγμής κόστος της «Παναγίτσας», χώρια τα μερεμέτια, χώρια η «λυπητερή» των τριακοσίων τόσων χιλιάδων της Ecodonus... Και το κερασάκι στην τούρτα, οι υπερτιμημένες ανολοκλήρωτες εργασίες του Καθεδρικού, με τις επικίνδυνες σκαλωσιές και την πολύπαθη γέφυρα. Και έπεται συνέχεια...

Άκρως μυστικιστικός ο τρόπος διαχείρισης της περιβόητης Στέγης Ηλικιωμένων. Με ποιους όρους άραγε θα περιέλθει (εάν τελικά περιέλθει), στην κοινότητα; Σιγή ιχθύος από το διοικητικό της συμβούλιο, τα μέλη του οποίου «συμπωματικά» υπηρετούν και το κοινοτικό...

Όσο για την ανεπούλωτη πληγή του χρέους των 4.5 εκατομμυρίων ευρώ προς το ελληνικό δημόσιο, η εικασία σας είναι τόσο καλή όσο η δική μου...

Ο καρκίνος δεν πολεμιέται με ασπιρίνη. Τα μηδαμινά έσοδα των ερανικών «εκστρατειών» με ανούσιες γεύσεις και στημένα τηλεθέαματα, δεν επαρκούν ούτε κατά διάνοια να καλύψουν τα εξωφρενικά έξοδα παραγωγής.

Και αναρωτιέται κανείς, ποιοί τελικά επωφελούνται από τον έρανο; Σίγουρα, όχι τα σχολεία. Τα καθόλου ευκαταφρόνητα δίδακτρα και οι κρατικές επιδοτήσεις καλύπτουν και με το παραπάνω τις σχολικές ανάγκες.

Η συντήρηση των σχολικών κτιρίων, που είναι και το ζητούμενο, είναι καθαρή ευθύνη του ιδιοκτήτη (κοινότητα), όταν μάλιστα τα σχολεία καταβάλουν ανελλιπώς το

υπερτιμημένο ενοίκιό τους. Είναι άραγε έντιμο να κινητοποιούμε μια ολόκληρη παροικία να καλύψει το όργιο της παραπλάνησης και κακοδιαχείρισης;
Ξέφραγο αμπέλι έχουν κατανήσει οι ερανικές επιτροπές, που τελευταία έχουν αβγατίσει, με τον προεδρεύοντα - καθ' όλα ευσυνείδητο – Σταύρο Τσινάλη να εξανίσταται από την αχαρακτήριστη απαξιωτική, δυσφημιστική και προκλητική συμπεριφορά ορισμένων θρασύδειλων μελών προς τους πρωτεργάτες του εράνου. Αλήθειες που πρέπει να λέγονται με το όνομά τους. Όμως, θα επανέλθουμε...